

Sygn. akt: I C 513/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	protokolant Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2015 r. w G.

sprawy z powództwa **Wojskowej Agencji Mieszkaniowej z siedzibą w W.**

przeciwko Gminie M. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Gminy M. G. na rzecz powódki Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w (...) kwotę 10840 zł (dziesięć tysięcy osiemset czterdzieści złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 lutego 2015 r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2959 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania).

Sygnatura akt: I C 513/15

UZASADNIENIE

Powódka Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w W. (dalej: WAM) wniosła pozew przeciwko Gminie M. G. domagając się od pozwanej zapłaty kwoty 10 840 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 lutego 2015r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za straty wynikłe z niedostarczenia przez pozwaną lokalu socjalnego I. B. i S. B. za okres od dnia 1 lutego 2014 r. do 31 grudnia 2014r. z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanej Gminy i ww. osób fizycznych jest odpowiedzialnością in solidum oraz wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W pierwszej kolejności powódka wskazała, iż swoją legitymację czynną wywodzi z przepisu art. 29b ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP. Dalej powódka podniosła, iż na skutek złożonego przez nią pozwu wyrokiem zaocznym z dnia 26 kwietnia 2012r. w sprawie o sygnaturze I C 287/12 Sąd Rejonowy w Gdyni orzekł o obowiązku opuszczenia lokalu przy ul. (...) przez I. B. i S. B.. Jednocześnie Sąd orzekł, iż dłużnikom przysługuje prawo do lokalu socjalnego od pozwanej Gminy i nakazał wstrzymanie wykonania wyroku do czasu złożenia ww. osobom oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Pismem z dnia 20 czerwca 2012r. powódka zwróciła się do pozwanej z wnioskiem o wskazanie lokalu socjalnego. W odpowiedzi Gmina poinformowała powódkę, że nie ma możliwości określenia wiążącego terminu. Na dzień złożenia pozwu pozwana nie złożyła uprawnionym oferty umowy najmu lokalu socjalnego. Z uwagi na powyższe, powódka wezwała pozwaną do zapłaty odszkodowania, w odpowiedzi pozwana wskazała, że ewentualna wypłata odszkodowania powinna nastąpić na podstawie prawomocnego wyroku sądu. Na kwotę dochodzoną pozvem składają się należności należne od osób uprawnionych do lokalu socjalnego z tytułu

korzystania przez nich z lokalu, obliczone tak, jakby osoby te nie utraciły tytułu prawnego do zamieszkiwania w tym lokalu za okres 1 lutego 2014r. do 31 grudnia 2014r. Powódka domaga się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia następnego po upływie 7 dni od daty doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty. Powódka wskazała, iż roszczenie nie zostało do tej pory zaspokojone przez osoby uprawnione do lokalu socjalnego. Powódka dochodziła od dłużników należności powstałych przed dniem wydania orzeczenia eksmisyjnego, ale postępowania egzekucyjne okazały się bezskuteczne. WAM opiera swoje roszczenia na przepisach art. 29b ust. 4 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP w zw. z art. 417 k.c. Ponadto, powódka wyjaśniła, że zasady ustalania opłat za używanie lokalu mieszkalnego należącego do zasobów WAM zostały uregulowane w przepisie art. 36 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP oraz rozporządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 listopada 2010r. w sprawie opłat za używanie lokali mieszkalnych będących w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Powódka wyjaśniła, iż wysokość opłat została ustalona na podstawie uchwał i dokumentów kosztowych, którymi Wspólnota Mieszkaniowa (...) obciążyła powódkę.

Pozwana Gmina M. G. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Pozwana zakwestionowała wysokość żądania, podnosząc, że powódka nie wykazała zasadności dochodzonej kwoty. Zdaniem pozwanej dołączone do pozwu dokumenty prywatne zostały wytworzone przez powódkę i jako takie nie spełniają standardów obiektywizmu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal mieszkalny nr (...) położony w budynku przy ulicy (...) w G. jest własnością Skarbu Państwa i pozostaje w dyspozycji powódki Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. – Oddział (...) w G..

(okoliczności bezsporne)

Wyrokiem zaocznym z dnia 26 kwietnia 2012r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 287/12 Sąd Rejonowy w Gdyni nakazał I. B. i S. B., aby opuścili, opróżnili i wydali powódce lokal mieszkalny nr (...) położony w G. przy ulicy (...). Jednocześnie Sąd przyznał wyżej wskazanym byłym lokatorom uprawnienie do lokalu socjalnego i nakazał wobec nich wstrzymanie wykonania wyroku do czasu złożenia przez Gminę M. G. oferty najmu lokalu socjalnego. Wyrok uprawomocnił się w dniu 31 maja 2012r. W ww. procesie pozwana Gmina M. G. brała udział jako interwenient uboczny.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 26 kwietnia 2012r. ze stwierdzeniem prawomocności k. 41)

Pismem z dnia 20 czerwca 2012r. powódka zwróciła się do pozwanej Gminy M. G. z wnioskiem o wskazanie lokalu socjalnego dla byłych lokatorów. Pismem z dnia 28 czerwca 2012r. Gmina M. G. poinformowała powódkę, iż wszczęła postępowanie administracyjne w przedmiocie przyznania lokalu socjalnego ww. osobom, a zobowiązania są realizowane sukcesywnie według kolejności na liście, począwszy od najdłuższej zarejestrowanych. W związku z tym nie ma możliwości określenia wiążącego terminu zapewnienia odpowiedniego lokalu socjalnego. Do dnia wyrokowania Gmina M. G. nie złożyła byłym lokatorom oferty najmu lokalu socjalnego, w związku z czym wyżej wskazane osoby nadal zamieszkują w lokalu przy ul. (...) w G.. I. B. i S. B. nie uiszczają na rzecz powódki żadnych należności tytułem odszkodowania za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego.

Pismem z dnia 30 stycznia 2015r. powódka wezwała pozwaną Gminę M. G. do zapłaty kwoty 10840 zł tytułem odszkodowania w wysokości strat poniesionych przez WAM w okresie od 1 lutego 2014r. do 31 grudnia 2014r. w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Pozwana otrzymała pismo 20 lutego 2015 r. Pismem z dnia 4 lutego 2015r. pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania, podnosząc, iż nie ma podstaw do wypłaty na podstawie wezwania strony, bez sądowego badania jego zasadności oraz racji wszystkich stron postępowania.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: pismo powódki z dnia 20 czerwca 2012r. k. 38, pismo pozwanej z dnia 28 czerwca 2012r. k. 37, wezwanie do zapłaty. k. 22, pismo pozwanej z dnia 4 lutego 2015r. k. 21,)

Stan zadłużenia I. B. i S. B. z tytułu opłat za używanie lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w G. i opłat pośrednich za okres od dnia 1 lutego 2014r. do dnia 31 grudnia 2014r. wynosi 10840 zł.

(dowód: kartoteka finansowa k. 17 - 20, rachunki wystawione przez WAM k.24 - 34 zawiadomienia o wymiarze opłat k. 30-38, 44-52, rozliczenie mediów k. 35, 36, 51 - 60, noty księgowo k. 61- 72, uchwała Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w G. z dnia 23 lutego 2012r. w sprawie zatwierdzenia stawek na pokrycie kosztów utrzymania części wspólnej nieruchomości k. 73, uchwała Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w G. z dnia 23 lutego 2012r. w sprawie zaliczki na poczet przyszłych remontów k. 74, zawiadomienie o podjętych uchwałach w dniu 7 listopada 2013r.k. 5 - 77, kalkulacja k. 78)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, które nie budzą wątpliwości Sądu co do ich autentyczności i wiarygodności. Kwestionując powództwo, strona pozwana podnosiła, iż dołączone do pozwu dokumenty prywatne i ich moc dowodowa jest mniejsza. W ocenie Sądu zarzuty pozwanej są bezzasadne. Co prawda dokumenty prywatne korzystają jedynie z domniemania autentyczności (prawdziwości), natomiast nie korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nich oświadczeń, niemniej nie oznacza to, że dowód z dokumentu prywatnego nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych w procesie cywilnym. Zgodnie bowiem z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok SN z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03, OSNC 2005, Nr 6, poz. 113; wyrok SN z 2 kwietnia 2008 r., III CSK 299/07, L., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNCP 1986, nr 5, poz. 84 i wyrok SN z dnia 3 października 2000r., I CKN 804/98, niepublikowany). Zatem dowód z dokumentu prywatnego jako jeden z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody, może zatem stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia (por. wyrok SN z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03, OSNC 2005, Nr 6, poz. 113). Dokonując oceny w oparciu o art. 233 § 1 k.p.c. Sąd orzekający uznał, iż załączone do pozwu dowody z dokumentów prywatnych zasługują na wiarę. Zwrócić przede wszystkim należało uwagę, iż dokumenty te zostały stworzone przez państwową osobą prawną podległą Ministrowi Obrony Narodowej, którą – zgodnie z przepisem art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity Dz.U.2010.206.1367 ze zm.) – jest Wojskowa Agencja Mieszkaniowa. Nie budzi przy tym żadnych wątpliwości, iż powódka – jako państwowa osoba prawna – jest jednostką sektora finansów publicznych (art. 9 pkt 14 ustawy o finansach publicznych). Jak wskazuje się w doktrynie warunkiem zaliczenia państwowej lub samorządowej osoby prawnej do sektora finansów publicznych jest utworzenie danego podmiotu na podstawie odrębnej ustawy i w celu wykonywania zadań publicznych. Zasady tworzenia i funkcjonowania państwowych i samorządowych osób prawnych regulują przepisy powołujące te podmioty do życia. Są to m.in.: państwowa jednostka organizacyjna posiadająca osobowość prawną - Wojskowa Agencja Mieszkaniowa, działająca na podstawie przepisów ustawy z 22.6.1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (por. P. Smoleń, Ustawa o finansach publicznych. Komentarz, Warszawa 2014, Legalis). Skoro zatem powodowa Wojskowa Agencja Mieszkaniowa należy do sektora finansów publicznych to w konsekwencji podlega rygorystycznym wymogom dotyczącym zarządzania środkami publicznymi określonymi w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (tekst jednolity Dz.U.2013.885 ze zm.) i zobowiązana jest do przestrzegania zasad prawidłowej gospodarki finansowej środkami publicznymi, których naruszenie może spowodować odpowiedzialność z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Nadto, zwrócić należy uwagę, iż szczegółowe kryteria ustalania wysokości opłat zostały określone ustawowo. Zgodnie bowiem z art. 36 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej osoba, która zajmuje lokal mieszkalny uiszcza opłaty za używanie lokalu w wysokości nie większej niż 3% wartości odtworzeniowej lokalu w skali rocznej oraz zaliczki na opłaty pośrednie w terminie do piętnastego dnia każdego miesiąca, od dnia przekazania lokalu mieszkalnego. Z

kolei szczegółowe zasady ustalania wysokości spornych opłat zostały określone w rozporządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie opłat za używanie lokali mieszkalnych będących w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (Dz.U. Nr 233, poz. 1531) wydanym na podstawie ustawowego upoważnienia zawartego w przepisie art. 36 ust. 4 ww. ustawy. Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności, wskazać należy, iż powódka nie mogła dowolnie ustalić wysokości opłat za używanie lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w G. i opłat pośrednich, skoro związana była ustawowym sposobem ustalania tychże opłat i ponosiła odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Z tychże względów Sąd uznał wszystkie przedłożone przez powódkę dokumenty za wiarygodny dowód w sprawie. Podkreślić ponadto należy, że poza lakonicznym zakwestionowaniem wartości dowodowej złożonych przez powódkę dokumentów, pozwana nie zgłosiła żadnych konkretnych zarzutów odnoszących się do któregokolwiek z elementów roszczenia skonstruowanego w pozwie.

Przesądziwszy powyższe, wskazać należy, iż powódka swoje roszczenie wywodziła z przepisów art. 29b ust. 4 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP w zw. z art. 417 k.c. Zgodnie z art. 29b ust. 4 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP jeżeli gmina nie wykonała wyroku sądowego w zakresie dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej, Agencji przysługuje roszczenie o odszkodowanie od gminy na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny. Wedle dyspozycji art. 417 k.c. do przyjęcia odpowiedzialności pozwanej jednostki samorządu terytorialnego konieczne było zaistnienie łącznie trzech przesłanek: szkody po stronie powódki, niezgodnego z prawem działania lub zaniechania pozwanej przy wykonywaniu władzy publicznej oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zachowaniem pozwanej. W ocenie Sądu, wszystkie wymienione okoliczności zostały w przedmiotowej sprawie wykazane przez stronę powodową. Odnośnie bezprawności zaniechania pozwanej Gminy M. G. poprzez które to zaniechanie powódka doznała szkody, należy wskazać, iż dostarczanie lokali socjalnych jest ustawowym obowiązkiem gminy wynikającym z przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Jest to więc obowiązek bezwzględny nałożony na pozwaną przez ustawodawcę. W konsekwencji, ograniczone możliwości Gminy w zakresie gospodarowania lokalami socjalnymi i fakt, iż przyznawanie tych lokali osobom uprawnionym odbywa się według ściśle określonych zasad, przestrzeganych przez Gminę, nie stanowią usprawiedliwienia dokonanego przez nią zaniechania w tym zakresie. W ocenie Sądu, w sprawie niniejszej należało uznać, iż co do zasady, pozwana odpowiada za szkodę, spowodowaną niedostarczeniem lokalu socjalnego eksmitowanym lokatorom, jaką ponosi właściciel z uwagi na niemożność swobodnego dysponowania należącym do niego lokalem. Już samo nie przedstawienie przez pozwaną oferty umowy najmu lokalu socjalnego, to jest nie wykonanie przez Gminę jej ustawowego obowiązku, stanowi zaniechanie w rozumieniu art. 417 § 1 k.c. i należy uznać, że taki pogląd został ugruntowany w orzecznictwie (por. wyrok SN z 18 lutego 2004r., V CK 253/03 L., postanowienie SN z 25 czerwca 2008, III CZP 46/08, Biuletyn SN 2008/6).

Podkreślić należy, iż zgodnie z uchwałą SN z 7 kwietnia 2006 r. (III CZP 21/06) roszczenie właściciela lokalu przeciwko gminie, o którym mowa w art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz.U. z 2005 r., Nr 31, poz. 266 ze zm.), którego kaską w zakresie lokali będących w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej jest art. 29b ust. 4 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jest roszczeniem odszkodowawczym. Na podstawie tego przepisu gmina zobowiązana jest do zapłaty odszkodowania tylko wtedy, gdy właściciel, odpowiednio WAM, wykaze, że na skutek zajmowania lokalu przez osobę bez tytułu prawnego poniósł szkodę. Tak więc obowiązek ustalenia wysokości poniesionej przez powoda szkody był warunkiem koniecznym do zasądzenia na jego rzecz odszkodowania. W ocenie Sądu powódka sprostała ciężarowi dowodu również i w tym zakresie, przedkładając na tę okoliczność bogaty materiał dowodowy w postaci dokumentów, z których wynika zarówno sposób naliczania opłat jak i ich wysokość. Zwrócić przy tym należy uwagę, iż przedmiotowe opłaty zostały naliczone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Jak stanowi bowiem art. 1a pkt 12 i 13 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poprzez opłaty za używanie lokalu należy rozumieć świadczenie pieniężne za korzystanie z lokalu mieszkalnego, które obejmuje koszty administrowania, koszty konserwacji, koszty utrzymania technicznego nieruchomości, odpis na fundusz remontowy, koszty utrzymania zieleni, koszty utrzymania pomieszczeń wspólnego użytkowania, w tym koszty związane z utrzymaniem czystości, koszty energii cieplnej, elektrycznej i wody na potrzeby części wspólnej, zwrot kosztów z tytułu podatku od nieruchomości, opłatę za antenę zbiorczą lub telewizję kablową,

opłaty z tytułu legalizacji przyrządów pomiarowych zamontowanych na potrzeby lokalu mieszkalnego oraz opłaty z tytułu użytkowania dźwigu osobowego i konserwacji urządzeń domofonowych, zaś poprzez opłaty pośrednie należy rozumieć opłaty za energię ciepłą, elektryczną, gaz, wodę oraz za odbiór nieczystości stałych i płynnych. Szczegółowy sposób ustalania wysokości opłat został określony w rozporządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 listopada 2010r. w sprawie opłat za używanie lokali mieszkalnych będących w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 tego rozporządzenia przy naliczaniu opłaty za używanie 1 m² powierzchni użytkowej lokali mieszkalnych znajdujących się w budynkach, w których istnieje wspólnota mieszkaniowa uwzględnia się: opłaty wnoszone do spółdzielni mieszkaniowych lub wspólnot mieszkaniowych zgodnie z ich uchwałami oraz opłaty za używanie lokali mieszkalnych ponoszone przez dany oddział regionalny Agencji; średnią powierzchnię użytkową wszystkich lokali mieszkalnych w danym oddziale regionalnym Agencji, ustaloną jako średnia arytmetyczna ze stanu na pierwszy i ostatni dzień każdego miesiąca okresu, z którego są uwzględniane koszty przy sporządzaniu kalkulacji. Miesięczną opłatę za używanie 1 m² powierzchni użytkowej lokali mieszkalnych nalicza się na podstawie kalkulacji stawki opłat. Opłatę za używanie lokali mieszkalnych w skali miesięcznej ustala się jako iloczyn miesięcznej opłaty za używanie 1 m² powierzchni użytkowej lokali mieszkalnych oraz powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego.

W ocenie Sądu wysokość szkody poniesionej przez powódkę została ustalona zgodnie z powyższymi przepisami prawa. Przede wszystkim wysokość stawek opłat ponoszonych na rzecz wspólnoty mieszkaniowej w spornym okresie została wykazana za pomocą dowodów w postaci uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w G. z dnia 23 lutego 2012r. w sprawie zatwierdzenia stawek na pokrycie kosztów utrzymania części wspólnej nieruchomości, uchwały z tego samego dnia w sprawie zaliczki na poczet przyszłych remontów oraz uchwał z dnia 7 listopada 2013r., a także zawiadomień o wymiarze opłat i not księgowych. Z przedłożonych dokumentów jednoznacznie wynika, co składa się na dochodzone należności oraz w jaki sposób opłaty zostały wyliczone. Zwrócić przy tym należy uwagę, iż koszty eksploatacji domofonu zostały przeliczone przez powódkę w sposób zgodny z przepisami ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP i rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy. Nadto, powódka wykazała, jaki był miesięczny koszt utrzymania 1 m² powierzchni użytkowej wynosił 2,09 zł, co wynika z przedłożonej kalkulacji odpowiadającej wymogom ww. rozporządzenia.. Stąd też uznać należało, iż kwota jakiej powódka domaga się zasądzenia odpowiada faktycznej wielkości należności od osób uprawnionych do lokalu socjalnego z tytułu korzystania z lokalu, tak jakby nie utraciły one tytułu prawnego do zamieszkiwania lokalu, to jest wysokości opłaty związanej z eksploatacją i używaniem lokalu oraz niedopłaty z tytułu rozliczenia mediów. W ocenie Sądu powódka udowodniła wysokość dochodzonego roszczenia, a materiał dowodowy zgromadzony w sprawie był na tyle wyczerpujący, że nie było konieczności zasięgnięcia opinii biegłego sądowego czy dopuszczenia dowodu z zeznań świadka M. O., którego zeznania musiałyby być odzwierciedleniem treści złożonych do pozwu dokumentów. Jednocześnie bezsporne było, iż byli lokatorzy w spornym okresie zajmowali sporny lokal i nie uiszczali na rzecz powódki żadnych należności z tytułu korzystania z tego lokalu, obliczonych we wskazany powyżej sposób. Zatem w okresie od dnia 1 lutego 2014r. do dnia 31 grudnia 2014r. wszelkie koszty utrzymania tego lokalu, w tym koszty zużycia mediów, obciążały powódkę, która nie mogła rzecz jasna swobodnie rozporządzać tym lokalem z uwagi na zamieszkiwanie w nim osób co do których orzeczono eksmisję.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości i w punkcie I. wyroku na podstawie art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 29b ust. 4 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP zasądził od pozwanej Gminy M. G. na rzecz powoda kwotę 10840 zł, albowiem powódka wykazała, iż poprzez niezgodne z prawem zaniechanie Gminy M. G. – nie dostarczenie lokalu socjalnego - poniosła szkodę i że powyższe okoliczności są powiązane przyczynowo. Od ww. kwoty na mocy art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 10 lutego 2015r. do dnia zapłaty. Zważyć bowiem należało, iż pismem z dnia 30 stycznia 2015r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty odszkodowania za sporny okres, co zostało doręczone pozwanej w dniu 2 lutego 2015r. Z tych też względów nie ulega wątpliwości, iż po upływie określonego siedmiodniowego terminu tj. z dniem 10 lutego 2015r. pozwana winna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami wynikającymi z braku zapłaty należności na rzecz powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U.2013.490) i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2959 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na zasądzone koszty postępowania składają się: opłata sądowa od pozwu (542 zł), wynagrodzenie pełnomocnika powoda – radcy prawnego w stawce minimalnej (2.400 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).